

AFERS DOMÈSTICS

MAR AGUILERA I VAQUÉS

Moltes persones creuen que això de la igualtat, la no discriminació, ja està fet. Especialment si es té en compte la recent legislació per promoure la dona o bé l'existència de la nova ministra d'«Igualtat», que només amb el nom ja fa una mica d'angúnia, la veritat: hauria de ser, en tot cas, la «ministra de la No Discriminació»... Però el cert és que, si es mira un parc a les cinc de la tarda, sortint de l'escola, gairebé tot són mares. Hi ha algun pare, però són pocs. I alguns cangurs, que també són noies. I les educadores de l'escola bressol, dones, i les mestres de primària, també del sexe femení en la seva majoria. I aquí conflueixen un seguit de paradoxes i situacions millorables que no per sabudes deixen de sorprendre. Primer, cal que la feina d'educador i mestre sigui una feina de prestigi i el camí principal per aconseguir-ho, no l'únic, és garantint un bon sou a aquestes professions. Com passa a Àustria, un dels països més rics d'Europa, on el magisteri és una carrera de prestigi, de poques hores de classe i molt ben pagada. Alguna cosa deuen estar fent millor que nosaltres, no? Sospito que probablement l'alt índex de feminització que hi ha al nostre país en aquestes professions baixaria si es fes com allí.

Tot i que sortosament cada dia hi ha més homes que es respon-

sabilitzen de les tasques domèstiques, les dones continuen sent les que s'encarreguen en la immensa majoria dels casos de «portar una casa», de decidir els menús, de canviar els llençols, d'estar al cas de què ha de dur el nen a l'escola o de quan li toca anar al futbol i de renovar el vestuari dels petits a mesura que creixen. És així. Només cal mirar al voltant. Si no, l'Institut de les Dones té dades i estudis que ho demostren de forma rigorosa. I per això va ser tan engrescador aquell anunci de la Generalitat de Catalunya de fa un parell d'anys on es preguntava, als homes sobretot, si sabien quin era el número de sabata del seu fill o quan li tocava piscina. Aquesta és la primera paradoxa.

Després hi ha la feina. Les dones continuen cobrant, per exactament la mateixa feina-hores-categoria, un trenta per cent menys. Així. Dit i fet. Per no parlar de les promocions dins d'un mateix lloc de treball. Per això es fan lleis i ministeris com els esmentats, per intentar atenuar el que és evident. Les polítiques públiques hi poden ajudar. La promoció del gènere menys representat és imprescindible. Encara que a vegades només sigui una imatge (per molt que hi hagi més d'un 50% de dones ministres en el govern espanyol, la immensa majoria de les secretaries generals i altres alts càrrecs estan en mans d'homes), això d'una dona candidata a la presidència d'Estats Units, d'una ministra de Defensa, d'una nova secretària general d'un

partit, pot ajudar a canviar conceptes culturals i rols socials. La segona paradoxa rau en el fet que, si es compten els fills i la situació personal d'un ministre —d'una mitjana de tres-quatre fills i casat—, no té res a veure amb el prototipus de ministra —cap fill, o només un, soltera, i/o divorciada. I és que ja ho diuen: «*Darrere (no al costat) d'un gran home sempre hi ha una gran dona*». Les poques dones que tenen més d'un fill, una situació familiar estable i una feina de gran responsabilitat i prestigi normalment tenen una organització logística tal que es mereixen aquell lloc de treball, el de més enllà i ser presidents del govern. I és que ja ho dic: darrere (o al costat) d'una gran dona, normalment hi ha una gran dona de fer feines; o una gran mare-col·laboradora o ambdues.

Així i tot, estem d'acord que veure que hi ha dones en aquests llocs és més que encoratjador. Però encara ho és més veure un primer ministre d'un país, com ara Finlàndia fa uns quants anys, parlant de Kosovo tot gronxant un cotxet o agafant la baixa de paternitat durant el seu mandat. I és que les dones ja fa anys que han canviat arreu. El que també comença a ser diferent és el paper dels homes davant els seus fills i els afers domèstics. El dia en què molts homes facin aquests canvis, gràcies a ells, a part de millorar la qualitat de vida d'ells, de les dones i de les criatures, podrem parlar d'igualtat de veritat, de no discriminació. I tots hi guanyarem.